

Het handelsmerk van Henk Hoogerwaard Zwarte koninginnen met een gouden karakter

Henk Hoogerwaard uit Dussen werd dit jaar gehuldigd als Fokker van het Jaar voor de fokrichting Gelders

paard. Dat deze uitverkiezing terecht was bleek naderhand, toen zowel op de Nationale Dag van het Gelders

Paard als op de NMK in Ermelo de van zijn stal afkomstige Aurora werd uitgeroepen tot kampioene.

Zijn fokproduct Arvinda eindigde in Hengelo als tweede en in Ermelo als derde. Twee zwarte koninginnen

uit één stal aan kop, dat kan gewoon geen toeval zijn!

En dat was het ook niet, want Henk Hoogerwaard is een echte liefhebber van een Gelders paard en nog meer van een mooi en zwart Gelders paard. Henk is inmiddels 74 jaar en groeide op onder de rook van Rotterdam. Zijn vader was een boerenknecht en had thuis nog een fors aantal varkens en kippen om te verzorgen. Dit moest na zijn werk gebeuren. Hij had het daardoor altijd druk en de kinderen moesten vaak meehelpen. Dat is wat Henk zich voornamelijk van zijn jeugd herinnert; dat er hard gewerkt moest worden en er weinig geld was. Ze hadden geen paarden thuis want dat was immers een luxe artikel. Toch was Henk toen al een echte liefhebber van paarden. "Ik ben altijd gek met allerlei dieren geweest, maar speciaal met paarden. Toen ik de leeftijd had om te gaan werken, had ik als boerenknecht ook zo aan de slag gekund, maar ik ging werken bij een grote stalhouderij aan de rand van Rotterdam. Daar ben ik zeven jaar geweest en kwam in aanraking met allerlei paarden; hele brave, maar ook hele lastige. Een mooie tijd! Toen mijn vader overleed ben ik thuisgekomen om de boel over te nemen. Ik wilde eigenlijk helemaal overgaan op de kippen, maar dat kreeg ik niet voor elkaar. Uiteindelijk ben ik in '58 voor mezelf begonnen. Ik ben nu dus al vijftig jaar zelfstandig ondernemer. In '61 opende ik samen met mijn vrouw Christien een dierenpension in Berkel en Rodenrijs. Dat liep vanaf het

Eleanor is net als Henk met pensioen, maar verkeert nog in uitstekende conditie net als de andere stammoeder op De Morgenstond, Enderosa.

begin heel goed. Vijf jaar later wilden we uitbreiden en zijn we verhuisd naar Dussen. Daar noemden we ons bedrijf De Morgenstond en brak de gelukkigste tijd van mijn leven aan. Het dierenpension floreerde en mijn vrouw en ik kregen een zoon en een dochter, Martin en Conny. In 1978 heb ik voor de kinderen hun eerste pony gekocht. Dit was geen succes want het was een sikkeneurig ding. De kinderen hadden er in ieder geval geen plezier van. Die pony heb ik ingeruild voor een Welshmerrie met een

veulentje erbij. Deze was wel braaf maar hierdoor werd Martin te overmoedig. Hij viel er een keer hard af en toen was wat hem betreft het ponyrijden over. Ook Conny was niet zo fanatiek, dus ging het Welshje weer weg. Ik begon toen voorzichtig rond te kijken naar een paard voor mezelf, want paarden waren een jeugdliefde en 'oude liefde roest niet'.
Maar het noodlot kan vinnig en onverwacht uithalen en dat gebeurde ook in huize De Morgenstond. "Christien werd ziek en over-

Foto: Gemma Jansen

De vier A-tjes

De A-jaargang was bij Henk Hoogerwaard een wel heel bijzondere jaargang. Er werden in 2005 vier veulens van Special-D bij hem geboren; drie merries en één hengst uit Lolita, Aroon. Als driejarigen deden de merries het uitzonderlijk goed op de keuring. Aranka werd in Ermelo ster verklaard bij de rijpaarden. Arvinda en Aurora gingen naar de stamboekopname in Didam. Arvinda liet daar 80 punten voor type en 75 punten voor beweging noteren. Aurora spande er de kroon met maar liefst 90 punten voor exterieur en 80 punten voor haar beweging. Zij eindigde in zowel Didam, Hengelo als Ermelo glorieus bovenaan bij de driejarige merries. Al voor de stamboekopname was ze verkocht naar een goede vriendin van Henk Hoogerwaard, Ria Kant. Het was liefde op het eerste gezicht tussen Ria en Aurora. Henk: "Ik heb altijd gezegd 'als ik haar verkoop dan is dat aan jou' en ik heb woord gehouden." Momenteel wordt Aurora zadelmak gemaakt door Wendy Broere in Elshout. Haar vader, Wim Broere is toevallig ook de eigenaar van Henk's vierde veulen, Aroon. Hij werd als driejarige voorgesteld op de keuring maar kon op dat moment in de ogen van de hengstenkeuringscommissie geen genade vinden. Hij werd verkocht als sportpaard maar omdat hij zo braaf was ook nog hengst gehouden. Het afgelopen jaar heeft hij zich geweldig ontwikkeld. Wim Broere heeft advies ingewonnen bij de keuringscommissie en besloten om Aroon nogmaals voor te stellen. Zijn fokker is natuurlijk heel benieuwd naar het eindresultaat. "Aroon ziet er geweldig uit. Het is natuurlijk de kroon op het werk van iedere fokker om ooit een hengst goedgekeurd te krijgen. In zo'n hengst ligt mijn fokkerijvisie opgeslagen. Voor mijn gevoel kan ik dan daadwerkelijk iets voor de Gelderse fokkerij betekenen. Mocht het met Aroon niet lukken, dan heb ik nog twee kanshebbers op stal: een tweejarige, Caveo, een volle broer van Aroon en een jaarling van Métall uit Jarinda."

leed in 1981 en ik bleef achter met twee nog jonge kinderen. Dat kwam erg hard aan want we hadden het samen heel goed. Eigenlijk is het verdriet nooit echt meer overgegaan en ik ben daarna altijd alleen gebleven."

Eindelijk een eigen paard

Alsof hij nog niet genoeg ellende had meegemaakt, moest Henk ook nog een ernstige hartoperatie ondergaan. Toen hij

Foto: Jacob Meijssen

Arvinda (v.Special D) kreeg op de stamboekkeuring in Didam 80 punten voor type en 75 punten voor beweging. Ze werd daarna in Hengelo tweede en in Ermelo derde.

daarvan weer opknapte, hervatte hij zijn zoektocht naar een paard. "Ik wilde een paard om mijn zinnen te verzetten, om even met iets anders bezig te zijn dan met mijn werk, ziekte of verdriet. Het werd een tuigpaard, Urma. Ze was drachtig van Pygmalion maar ze verwierp jammer genoeg het veulen toen ze tien maanden ver was. Ik heb nog een paar jaar geprobeerd haar drachtig te krijgen maar dat lukte niet. Ik heb toen twee merrieveulens gekocht, beide zwart met vier witte benen, uit de eerste jaargang van Allegro. Deze Enderosa en Eleanor groeiden voorspoedig op en ik wilde ze als vierjarigen laten dekken. Mijn interesse ging in eerste instantie uit naar een tuigpaardhengst. Ik gebruikte mijn vakantie om verschillende van die hengsten te gaan bekijken. Zo ben ik ook bij de familie Schilder in Kampen terechtgekomen en daar stond Ahoy. Ik was meteen weg van die hengst. Zijn houding, zijn beweging, zijn kleur en natuurlijk zijn karakter. Er was destijds nog weinig KI dus ik ging met beide merries op de trailer van Brabant naar Overijssel. Toch wel een rit van ruim twee uur. De merries bleven er tot ze drachtig waren. Dat kon goed want ze waren dan wel betuigd, maar werden toch niet voor de sport gebruikt. De combinatie van Enderosa en Eleanor met Ahoy pakte goed uit, dus ik heb er nooit spijt van gehad."

Enderosa schonk elf maanden later het leven aan Jarinja en voor Eleanor was dat Jessica. Twee zwarte merrieveulens; een weelde dus voor de fokker. En Henk besloot opnieuw met Ahoy te dekken. Bij

Enderosa resulteerde dit in een vreemde eend in de bijt, een vosmerrie, die Lolita werd genoemd. Eleanor gaf na Jessica alleen nog maar hengstveulens. Waar de nog in uitstekende conditie verkerende Eleanor en Enderosa met volle teugen van hun pensioen genieten op De Morgenstond, worden Jessica, Jarinda en Lolita nog ingezet voor de fokkerij. Overigens dragen twee merries alsmede beide stammoeders het predikaat keur. Alleen Jessica is ster, maar daarnaast ook al preferent. Jessica is naast moeder van keuringstopper Arvinda tevens moeder van keurmerrie Rabia (v.Edelman). Rabia kreeg in 2003 een merrieveulen van Parcival. Deze Wivina werd Jeugdkampioen in Hengelo en eindigde als tweede in de FSP-wedstrijd achter de hengst Widor. Inmiddels wordt deze keur sportmerrie succesvol uitgebracht in de klasse M2. Volle zus Celena heeft ook een stal op De Morgenstond. Tussen deze beide Parcival-dochters schonk Rabia het leven aan de overweldigend mooie Aurora, de keuringskampioen. Henk: "Ik ben nu weer volop aan het fokken, maar dat is een tijdje minder geweest. Toen waren we druk met de nieuwbouw van ons dierenpension en moesten de oude stallen worden afgebroken. Ik heb toen een aantal jaren niets laten dekken. Er is dus tussen mijn paarden sprake van een generatiekloof in de meest letterlijke zin van het woord. Daarnaast ben ik zuinig op mijn merries dus ik dek ze zelden ieder jaar. Dit jaar heb ik er vier laten insemineren en zijn er drie drachtig. Jessica draagt van Métall; ik vind het een uitdaging

Foto: Jacob Meilissen

Kampioensmerrie Aurora (v.Special D) samen met haar fokker Henk Hoogerwaard en eigenaresse Ria Kant bij de huldiging op de KWPN Paardendagen in Ermelo.

Foto: Dirk Caremans

Maksymilian (v.Elcaro) en Jane Hannigan in de wereldbekerwedstrijd op Indoor Brabant dit jaar. Zijn fokker genoot vanaf de tribune.

om een zwarte Metall te fokken! Rabia en Lolita zijn teruggedekt met Special-D. Lolita mag dan een vos zijn, ze geeft altijd zwarte nakomelingen. Ik weet wel dat een goed paard geen kleur heeft, maar ik ben nu eenmaal een liefhebber van zwart. Met die kleur en mijn merrie in mijn achterhoofd ga ik op zoek naar een passende hengst. Special-D heb ik als driejarige op de hengstenkeuring gespot. Daarna was ik hem een poosje kwijt en toen kwam hij op het najaarsonderzoek weer tevoorschijn. Ik ben de hengstencompetitie gaan volgen vanwege hem. Hij bleef me opvallen en uiteindelijk heb ik voor hem gekozen en dat lijkt heel goed uit te pakken. Ik heb Lolita

ook twee keer met Ferro gedekt, daaruit werd eerst Sifra geboren. Zij bleef helaas te klein en wordt nu gebruikt als sportpony. Daarna kwam uit dezelfde combinatie Undine. Zij werd Gelders geregistreerd, was als tweejarige Jeugdkampioen en als driejarige werd ze ster verklaard. In combinatie met Special-D kreeg ze Aranka en deze werd afgelopen zomer ster verklaard bij de rijpaarden. En met een rijpaard bovenin meelopen vond ik ook heel leuk.”

Eigen weg gegaan

Wat fokkerij aangaat is Henk altijd zijn eigen weg gegaan. “Ik spreek mensen nooit tegen, maar ik doe de dingen wel op

mijn eigen manier. Ik zoek zelf de hengsten uit voor mijn merries en daarbij laat ik mijn oren niet naar een ander hangen. Ik neem soms bepaalde risico's met mijn keuzes, maar aan de andere kant zeur ik ook niet als zo'n keuze een keer negatief uitpakt. Ik heb ook geen moeite met jurybeslissingen. Als ik een merrie als Gelderse aanbied en de jury vindt dat ze teveel in het rijpaardtype staat, dan leg ik me daar snel bij neer. Ik hoef ook niet zozeer een Gelders paard te fokken, maar wil wel perse een mooi paard met een goed karakter. Van Ahoy ben ik nog nooit een verkeerde tegengekomen, maar hoelang kun je dat karakter vasthouden? En dat goede karakter is alles waard. Ik was vroeger toch wel een echte tuigpaardenfan maar ik heb een blauwe maandag twee veulens met hackney-bloed van Renovo en Wilhelmus op stal gehad en dat experiment was geen succes. Ze waren zo druk dat ze bijna over de boxdeur heen kwamen. Dat drukke gedoe paste hier niet op stal en niet bij mijzelf. Ik heb zelf nooit stress en dat wil ik dus ook niet bij mijn paard zien. Zolang karakter een speerpunt blijft voor wat betreft het Gelders paard heeft het volgens mij zeker een toekomst. Misschien dat het nog iets beter gepromoot zou kunnen worden. Daarmee bedoel ik niet alleen door het stamboek maar ook door de gebruikers en door de media. De laatste heeft er een handje van om altijd alleen maar de beste ruiters te noemen. Anky van Grunsven staat iedere week wel een keer in de krant. Dat is niet zo moeilijk met al die sponsoring er omheen. Maar wat mij betreft verdient de nummer zes of zeven veel meer waardering. In de meeste gevallen is dat een hobbyist die met

Warm hart

De bescheiden en aimabele Henk Hoogerwaard beschikt ook nog eens over een warm hart. Dat merkte Annet van Mersbergen. Zij behoort bijna tot het inventaris van De Morgenstond. Als 16-jarige deed ze vakantiewerk op het dierenpension. Nu ruim 20 jaar later werkt ze er nog en helpt ze tevens Henk met de paarden waar nodig. Samen volgden ze ook de menopleidingen enkelspan, tweespan en vierspan. Annet reed bij haar ouderlijk huis al een aantal paarden en wist dus van wensen. Ze hielp Henk met het betuigen van zijn paarden en ging regelmatig mee als de paarden werden ingespannen om een bruidspaar naar hun bestemming te brengen. Undine, de Ferro-dochter, was één van de weinige paarden van Henk met een wat gecompliceerder karakter, maar daarmee kon Annet uitstekend overweg en zij ging haar rijden. Annet: “Undine was echt een lot uit de loterij. Ze deed alles voor mij en dat ging echt niet voor iedereen op. Tijdens revalidatie van mijn blindedarmoperatie zou mijn zus, ook best handig met paarden, haar longeren maar die kon er eigenlijk weinig mee beginnen. Op gegeven moment had ik in relationele sfeer echt een rottijd en toen gaf Henk mij zomaar Undine cadeau. Ik was ontzettend blij met haar. Ze liep in een jaar tijd naar de M2 en kreeg ook nog het merrieveulen Aranka. Helaas kreeg ze een ongeluk en daarbij waren haar pezen afgescheurd. Ik moest haar laten inslapen, echt een zwarte dag. Ik heb daarna bijna een half jaar niet gereden. Ik had er gewoon helemaal geen zin meer in. In augustus zei Henk dat ik maar op Wivina moest gaan rijden. In oktober heb ik haar van hem cadeau gekregen. Wivina is een heel ander paard, daar rijdt iedereen mee weg. Ik ben moeiteloos in de M2 gekomen en was laatst nog eerste met 196 punten op de selectiewedstrijd. In het losrijden is ze wel eens wat lui, maar in de ring gaat het knopje om. Volgens mij telt ze de koppen van het publiek; hoe meer ze er ziet, hoe beter ze loopt. Ze kan als Gelderse merrie goed meekomen en ik krijg altijd heel positief commentaar op haar.”

Van gouden koets tot Grand Prix

Een hengst is doorgaans lastiger aanhouden, daarom worden ze in Dussen eigenlijk allemaal verkocht. Dat lot was ook Kimbler beschoren. Als jong paard verhuisde de Ahoy-zoon uit Eleanor naar de Koninklijke Stallen, alwaar hij nu onder de naam Bas zijn vaste verblijfplaats heeft. Hij is inmiddels 16 jaar en op Prinsjesdag is hij stevast één van de paarden voor de Gouden Koets. Tussen neus en lippen door behaalde hij ook nog winst in de Z1-dressuur. Hij staat bekend om zijn eerlijke en betrouwbare karakter. Toch besloot Henk na een aantal Ahoy's een keer een rijpaardhengst in te zetten. Uit de combinatie Elcaro met Eleanor werd Midfield geboren, bekend geworden onder de naam Maksymilian. Als zesjarige verhuisde de blikvanger via Toine Hoefs en Kathy Connelly naar Carolyn Ain in Amerika en kreeg Jane Hannigan hem te rijden. Waren zijn halfbroer en -zus de rust zelve, Maksymilian was in eerste instantie nog bang voor een mus. Eigenlijk was hij overal bang voor, maar Jane verloor nooit haar geduld in de training en uiteindelijk kon ze hem toch zonder problemen door de wedstrijd sturen. Dat bleek onder meer in Loxahatchee. Daar wist Jane zich middels een geweldig optreden met Maksymilian te kwalificeren voor deelname aan de finale van de Wereldbeker Dressuur op Indoor Brabant. Eind maart liep de zwarte ruïn weer op 'eigen bodem'. Omdat Den Bosch maar een half uur verwijderd ligt van Dussen, bezocht Jane De Morgenstond. Tijdens dat bezoek haalde Henk Eleanor uit haar stal en draafde haar aan de hand, zodat Jane kon zien waar haar paard zijn kleur en bewegingstalent vandaan had. Henk bezocht een training van het Amerikaanse tweetal en kreeg van zoon Martin 'de laatste kaart voor de finale'. Bij die finale zat hij op de tribune te genieten. "Midfield was altijd al een apart veulen in alles; om te zien, in zijn beweging en in de omgang. Via een handelaar is hij bij de familie Fiechter terechtgekomen. Als hij een merrie was geweest, was hij voor geen prijs weggegaan. Maar hem in de Brabanthallen te zien lopen tussen de allerbeste dressuurcombinaties die er momenteel zijn, was ook wel een heel bijzondere ervaring!"

beperkte financiële middelen de sport beoefent en dan ook nog goed meekomt. En bij zo'n fanatieke ruiter doet een Gelders paard echt niet onder voor een rijpaard. Maar dan moet je wel starten met een Gelders paard en hem aan de buitenwacht presenteren. Ik heb een kleindochter van 13 jaar, Carmen, en zij draagt al haar steentje bij voor wat betreft die promotie. Ze rijdt op een fokproduct van mij, Zadock, een vierjarige ruïn van Parcival uit Sifra. Carmen heeft hem van mij voor haar verjaardag gekregen. Momenteel start ze met hem in de klasse B en ik ga regelmatig naar ze kijken. Onlangs moest ze rijden in De Mortel. In de manege daar was het best een beetje kijkerig en het is natuurlijk nog een jong paard. Zadock wilde in eerste instantie de baan niet door en toen ben ik met hem aan de hand rondgelopen. Daarna ging het beter, maar hij vond het nog steeds een beetje eng. Carmen bleef heel

rustig en de jury complimenteerde haar achteraf met haar geduld. Daar was ik best trots op, want geduld met dieren en in zijn algemeenheid, is een eigenschap die ze van mij heeft geërfd."

Van één ding is Henk overtuigd: "Om resultaten van je fokkerij te zien, heb je ook geduld nodig. Fokkerij is een lange termijnvisie. Je kunt wel een heel goed paard kopen, maar dat maakt je nog geen fokker. Het is voor mijn gevoel wel een beetje een tendens van deze tijd, dat alles te koop is en voor rijke mensen makkelijk te krijgen. Een topper koste wat het kost willen kopen is hebzucht en geeft nooit de voldoening en blijdschap van een eigen fokproduct waarmee je bovenaan mee loopt. Alles kunnen kopen zonder ervoor te sparen is niet de instelling waarmee ik ben grootgebracht. Ik ben begonnen met tweehonderd gulden en heb alles door hard te werken en met beperkte middelen zelf op moeten

bouwen. Dit gaat op voor mijn paardenfokkerij maar ook voor het bedrijf. Momenteel gaat het met het laatste ook prima. Er heeft een forse uitbreiding plaatsgevonden, Martin heeft mijn werk overgenomen en we hebben fijn personeel. Het was niet altijd makkelijk, maar het is gelukt. Dat stemt tevreden en geeft zeer veel voldoening. Jammer genoeg heb ik momenteel wat problemen met mijn gezondheid, daardoor ben ik minder buiten. Maar ik ga wel dagelijks naar de stallen en daar heb ik nog steeds plezier in. De paarden merken dat er wat mis is, want ik zie ze naar me kijken. Ik geef ze maar een extra aai over hun hoofd. Mijn vader zei altijd 'kijk niet naar de dingen die je niet hebt, maar naar de dingen die je wel hebt' en hij had gelijk. Ik heb in mijn leven behoorlijk veel tegenslag ondervonden, maar dat maakt waarschijnlijk ook dat ik nu extra kan genieten van mijn paarden!"

Foto: Jacob Meijssen

Aroon (v.Special D) werd als driejarige voorgesteld op de keuring maar werd niet aangewezen. Hij werd verkocht als sportpaard en heeft hij zich geweldig ontwikkeld. Zijn huidige eigenaar Wim Broere heeft advies ingewonnen bij de keuringscommissie en besloten om Aroon nogmaals voor te stellen.

Foto: Jacob Meijssen

Wivina komt net als Aurora uit de merrie Rabia. Ze werd veulenkampioen in Hengelo en eindigde als tweede in de FSP-wedstrijd achter de hengst Widor. Inmiddels wordt deze keurmerrie succesvol uitgebracht in de klasse M2.